

A Nosa Terra

Editada pol-a IRMANDADE GALEGA de Bôs Aires

Redacción - Administración: Rúa BELGRANO 2186

*Déspotas insensátos,
Forxá, forxáde grillos;
Pode oprimir o ferro,
Un corpo enfraquecido;
Mais as nobres idéas,
E gloriosos instintos...
Eses... non pode, non o
(duro ferro,
Nin a morte, extinguilos!*
Edoardo PONDAL

*¡Bárbaros:
Las ideas no se matan!*
DOMINGO F.
SARMIENTO

ANO XXVI

Bôs Aires, 25 de Xulio de 1942

Núm. 426

A Liberdade

Por CASTELAO

Sabemos que o sentimento de liberdade e de independencia, que todol-os hespañoles conservan aceso como unha luz interior, non é, non, un reflexo das ideas revolucionarias de Franza, difundidas en Hespaña polo "liberalismo". Ese conxénito sentimento é un eco lonxano das vellas tradicións hispanas, confiscadas pola monarquía absolutista, e, polo tanto, son anteriores á unidade política que estableceron os Reis Católicos. E nada ten que ver co "liberalismo" das Cortes de Cádiz, transmitido, de papel a papel, até a Constitución republicana do ano 1931.

Os sistemas democráticos e liberaes de goberno en Hespaña, son anteriores ao despotismo. Ben se pode decir que os mártires da Liberdade chámanse Pardo de Cela en Galiza, Padilla en Castela, Lannuza en Aragón, etc. N-efecto; as liberdades de Hespaña —as que deixaron ronsel e que agroman arreo no espírito popular— foron exercidas pol-os gobernos libres e representativos dos varios grupos institucionales. Foron liberdades colectivas, pero capaces de daren liberdade aos homes e á súa conciencia.

O absolutismo violou as tradicións democráticas e liberaes para que todol-os asuntos foran dar ao despacho do Rei —única autoridade— e así vemos que o proceso absolutista, en esencia, non se diferencia do proceso unitario e centralista, importado da vella Franza. A Revolución francesa, pois, consolidou a concentración político-administrativa, que impuxeron os déspotas para aseguraren o seu mando e señorío, e non hai dúbida de que así se alonxou a Hespaña do seu verdadeiro ser. Un falso perfeccionamento do Estado —somentes burocrático— afogou a vida nacional, e os prometidos "dereitos do home" degradaron de tal maneira ás masas, que hoxe os máis ardidados liberaes sóo deberían pensar na unión da liberdade coa sabiduría, salvando d-este xeito a Hespaña das consecuencias do individualismo, é dicir, do "liberalismo". Tempo é de que os hespañoles, por efecto do seu amor á liberdade, non sigan creendo que o Estado é un policía vesánico, dino de ser asesiñado a traición.

O concepto da liberdade en Hespaña non é froito das doutrinas do oitocentos e a esencia pura da democracia compre buscala nos fondos anteriores á unidade hespañola. Así pois, as arelas galegas, vascas e catalanas, son españolísimas porque xurden do substratum inasimilable da Hispania, i esta noble procedencia non lla podemos atribuir aos que nos chaman "separatistas" porsue non-os sometemos voutariamente ao despotismo central.

Non negamos, como se vé, o amor á liberdade, que todol-os hespañoles sinten; pero negamos que os hespañoles seipan de onde procede o seu amor, porque se o souperan non-os combatarían. Se eu me atopase ante un grupo inmenso de hespañoles e berrase ¡Viva la Libertad!, todos eles ceibarían un ¡Viva! abrouxedor, porque a verba "liberdade" é a que chega máis adentro dos seus sentimentos. Pero se eu berrase ¡Viva Castilla, Cataluña, Euzkadi y Galicia!, somentes responderían os catalán, vascos e galegos. E non embargantes ese "viva" sería un eco da tradicional democracia hespañola e a mellor expresión de hespañolismo. Certo que todol-os hespañoles aman a liberdade; pero algúns non se conforman coa propia independencia, falando a súa lingua e cultivándoa, practicando o seu dereito e mellorándoo; éstos queren asimilarse aos demais e impoñerlle os seus módulos nacionaes. Aman a liberdade,

pero restrinxena ao seu favor e son capaces de negala aos demais.

Os casteláns sóo contestarían liberalmente a un ¡Viva España!, porque o Estado hespañol é a fórmula imperialista da súa nacionalidade. O "feito diferencial" de Castela está ben garantizado, pero teñen que defender o "feito hexemónico", e por eso fruncen o ceño ante os demais "feitos" aínda que amen a liberdade.

Non é necesario que nos esforcemos en demostrar o amor que os casteláns sinten pola súa liberdade. Eu maxino a carraxe que acometerías aos altivos casteláns —agora tan hespañoles— se o "feito diferencial" de Catalunya —poño por caso— chegase a ser "feito hexemónico". Quixera ver a carraxe dos casteláns cando se lles impuxese a lingua de Catalunya como único idioma do Estado. ¿Soportarían os casteláns unha Hespaña catalana i empeñada en catalanizar a Castela? Estou ben seguro de que abominarían d-unha Hespaña que non fose súa e de que serían arrabeados "separatistas". Pois ben; se os demócratas e liberaes hespañoles saben da vontade fortísima de Castela e cantan a proverbial altiveza dos casteláns, igualmente deben reconecer o inespuñable carácter dos pobos que resistiron catro séculos de coacción asimilista e

Eisposición d-Estampas Galegas

OUTA MOSTRA DO NOSO ARTE

Orgaizada pol-a Comisión Cultural Galega, que, como é sabido, istá auspiciada pol-o "Centro Orensano" e pol-a nosa Irmandade Galega, vai a ser inaugurada hoxe unha manífeca eisposición de estampas de artistas galegos nos salóns do "Centro Orensano", rúa Belgrano 2186.

O aito terá lugar as 19.30 horas e representará o noso aporte, ademais d-iste número da NOSA TERRA, ao Día de Galiza.

O discurso inaugural de tan importante certámen artístico, será dito pol-o distinto intelectual galego Rafael Dieste, home especialmente disciplinado nos coñecementos d-arte. A nota patriótica galega será posta pol-o Coro "Ultreya" que cantará o Hino Galego baixo a dirección do afamado mestre Rodolfo Kubik.

A eisposición contará c-unhas cincuenta obras orixinaes dos artistas galegos seguintes: Castelao, Castro Gil, Colmeiro, Díaz Baliño, Fernández Cancio, Laiglesia, Lamas Barreiro, López Turnes, Lourido, Maside, Prieto, Ribas, Seoane e Souto. Tamén istará enriquecida por unhas trinta manífecas fotos de Suárez e por cincuenta reproducións das estampas do álbum "Nós" de Castelao.

Ista mostra de arte galego tén espartado moito intrés nos meios artísticos de Bôs Aires e no seo da nosa colectividade. Dende logo, nin eiqui nin na mesma Galiza se ten feito unha eisposición tan ampra e variada de estampas de artistas galegos. Coma se vé pol-os nomes dos eispositores, atópanse entre íles os máis outos valores do arte do dibuxo da Galiza.

A eisposición ficará aberta uns cinco días e será de libre entrada diariamente dendas 14 hastra as 22 horas.

hoxe reclaman o dereito á liberdade, que é o dereito á eistencia.

REN DE PARTIDOS HESPAÑOLES

Os patriotas galegos debemos pensar en Galiza

Por ANTON ALONSO RIOS

O imperialismo castelán acabou. I-acabou como tiña d-acabar: trocando a Hespaña n-unha colonia.

Hoxe a colonia, que é Hespaña, xa non espera outra sorte máis diña que un posíbel cambio de amo: pasar do domino alemán á tutela inglesa.

Mais, os que sabemos mirar a realidade da Península, non coidamos que

este lóxico remate do imperio absolutista, inquisitorial, uniformador, simplón e terco da Meseta e das xentes de mentalidade esteparia, inda que non teñan nado en terras de Castela —das que hai un ben de Deus—, sexa unha lousa que feche as posibilidades das nazós asoballadas polo centrismo. Non; denantes o contrario, este fracaso, este "INRI", esta quixotada, cuspidada polo destino na facha estulta e redicula dos políticos hespañoles, se non altera a necia terquedade d-estes, danos a nós, os nazionalistas galegos, o confirmamento do noso acerto, i-a oportunidade pra erguer o pendón da liberdade integral da nosa Terra.

O imperio hespañol rematou; e, con él, rematou tamén a razón de ser dos partidos políticos hespañoles.

Hai qu-enterrar xuntos os dous cadavres: o da monarquía i-o da república do 31. Na realidade non son dous, senón un mesmo cadavre en distintos estados d-apodrecemento.

O feixismo é a Hespaña colonia.

Un latexo de vida nova, que arrinca de fondas camadas da historia peninsuar, percorre Galiza, Cataluña e Vasconia. O sentimento nazonal xurde puxante e promisor en cada unha d-elas. Xa ninguén espera nada d-eses desposos de partidos políticos hespañoles ciscados polo mundo, e que se pelexan entre-eles polo "espantallo" Hespaña unitaria. Hoxe os galegos esperámolo todo de Galiza, como os catalás o esperan de Cataluña, i-os vascos, de Vasconia.

O intre dos grandes cambios históricos, un intre acugulado de posibilidades pró nazionalismo, achégase a cotío. No reló da Historia tocou o derradeiro minuto do imperio de Castela. O seu proceso de desintegración tense cumprido.

As nazós de Península rexurden á vida mirando, non pra Madri, senón cada unha pra si mesma. Sinten a necesidade de camiñar polo seu pé e rexir os propios destinos. Isto é o primeiro, o urxente, o impostergábel. Dempóis esperan que os intereses comúns i-o sentimento d-irmandade axunten n-unha unión libre de pobos libres.

Unha nova guerra civil s-aveciña. N-ela todal-as hostes do centralismo, da dereita á esquerda, loitarán xuntas contr-ós galegos, vascos e catalás.

O noso bërro, o bërro dos nazionalistas terá de ser: ¡nin colonia de Castela, nin colonia de ningunha potencia alleira!

I-á este bërro teremos de correr á morte, á facerlle compañía ós nosos mártires. E morrerebemos lédamente i-alumeados pol-a conciencia de cumprir un outo desinio.

O hoxe é d-apaixada e patriótica labourea. Non valen as posturas puritanas; non son merecentes de perdón os cómodos illamentos: Ou se ten conciencia histórica, e púlase a loita; ou s-encareta a propia cobardía, e s-afoga o senso d-eteriedade que Galiza puxo en cada un de nós.

Cegos e traidores son os que esperan sin axir.

Cegos e traidores son os que se avencellan ós partidos hespañoles, que todos eles son desposos ou renovos serodios do centrismo. I-os renovos son-o da sua derradeira e claudicante postura d-acatamento ó dominio alleiro.

Hoxe soio hai unha cousa crara; i-é a craridade d-este intre. Este é un intre d-alumeamento. Este é un intre único pró pobos que contén con vontade de seren.

O mundo amolece, está maduro pra meirande transformazón de todol-os

O APOSTOL VAISE

Por VERDUGUILLO

Dibuxo de SEOANE

Coa cachola baixa, triste e pensativo, un vello, moi vello, vai pol-o camiño.

Un hábito longo leva por vestido, i-unha calabaza cólgalle do cinto.

Camiña apoiado n'un pau de sanguíño, pois o probe casi non pode consigo.

¡Lástima da velo tan acabadiño!
Chegou pouco a pouco á veira d'un río; e mirando a i-auga, tenramente dixo:
—¡Ouh, Sar, meu amado!
¡Ouh, Sar, meu amigo,
que doces lembranzas traes ao meu espírito! ...
¿Quédaste calado?
¿Tésme xa esquecido?
¿Non me reconoces?
¿Estou moi velliño!
¿Acórdaste cando eu mozo garrido, sin trégoa corría teus vales frocidos?
¿Qué tempos aqueles de fe e regocixo!

E cando o meu corpo xa vida non tivo, a miña vountade

postreira cumprindo, aquí me trouxeron meus caros disciplos.

Entón era grado mourar n'estes sitios, mais oxe ¿qué pode vivir co feixismo, verdugo dos homes, negación de Cristo?

Os mouros agora son os preferidos, son os que dan garda de honor ao caudillo.

¡Pra chegar a esto vencín en Clavixo i-en tantas batallas contra os berberiscos! ...

¡Patrón das Hespañas!
¡Renego do título!
¡Que veña Mahoma,
que o ten merecido!

¡Eu xa non aguento máis tanto ludubrio!
Deixo a Compostela, anque ben-o sinto, e vou polo mundo, novo pelegríño, como os, de Galiza, xenerosos fillos, que en terras estranas atopan abrigo, lonxe dos cruéis, viles asesinos.

Xeiras de Galeguidade

Conferenza d-Edoardo Blanco Amor

Na noite do 27 de Xunio derradeiro, no salón de aitos do "Centro Orensano", tivo comenzo o ciclo de conferencias que orgaizou a Comisión Cultural Galega do "Centro Orensano" e da Irmandade Galega.

Un membro da dita Comisión abriu o aito, eispresando a dór espiritual dos homes da Irmandade Galega ao non poder empregar a lingua galega n-istas xeiras culturais en lóxico acatamento as disposicións das autoridades do nobre país que nos dou xenerosa acollida, i-engadindo que non era xusto que o noso idioma galego fose tido por eistranxeiro nas nacíos Ibero-Americanas. Eisprescou a xénese da Comisión Cul-

tempo. I-o Estado hespañol esfaragullábase por falla d-afinidade c-o seu contido.

O Estado hespañol é a impotenza i-a fame; é a eisplosión, a arbitrariedade i-a inxustiza.

O Estado hespañol é o servilismo i-a humillazón colonial.

O Estado hespañol é esa vergoña dos partidos políticos, que perderon a República, amostrando a súa cativa intelixencia i-as súas ambicións e caprichos pol-o mundo adiante.

As nazós da Península non poden menos de sentir este intre creador pra librarse de tanta miseria e pór en marcha a súa personalidade histórica.

I-esto é o que teñen qu-entender os emigrados. Teñen que o tender e teñen que o traducir en feitos.

A vontade de Galiza é hoxe unha realidade. Alí síntese, inda que non poida espallarse. Os emigrados choutamos no sangue e cheganos o eco d-ela no pouco que pode trascender do hermetismo a que está condenada a nosa Terra.

Os nazionalistas galegos, soio o seremos de verdade se nos entregamos por inteiro e sin condicións o outo cometido do rexurdimento da Patria Galega.

A nazón Galega ten de ser pra nós todo absolutamente todo. Nada podemos tentar, ningún pran ten pra nós base real namentras non teñamos conquerida i-afianzada a personalidade da nosa Terra.

Os galegos que entran a formar parte dos partidos hespañoles, atentan contr-o rexurdimento da Nazón Galega i-axudan a alongar o estado de colonia a que está sometida toda Península.

Os galegos, soio mal, soio tropezos e reveses podemos esperar dos partidos hespañoles. Pois estes son, por definición, por espírito e por finalidade, centristas. As esmolgas que por seu intermedio poden chegarnos, non soio non satisfarán as nosas arelas, senón que entrañarán o repudio da nosa soberanía nacional.

Hai que deixar de ser parvos e non coidar que detrás de ningún partido hespañol, chámese como se chame, pode chegar o presente da nosa liberdade nazonal.

Os galegos que entran nos partidos hespañoles forxan as cadeas pra-aferrillar a Patria Galega denantes de darlle a liberdade. Siguen un falso vieiro, pois hipotécana denantes de conqueril-a. Condénana a permanecer escrava.

Na historia das nazós non s-atopan panaceas; non hai dons chouvidos do ceo. O vivir é loitar; i-as nazós soio viven loitando cada unha por sí. O que loita por sí acusa a vontade da súa propia vida. Un partido hespañol loitará pol-a vida d-unha Hespaña soberana; mais nunca pol-a d-unha Galiza soberana. Pra un tal partido, Galiza sempre representará unha categoría subalternada.

Comezar pol-o Estado hespañol, é principiar pol-o remate. Ahí é onde se pode chegar. Mais os fundamentos son o pirmeiro; i-estes fundamentos son as nazós donas de sí e libremente orgaizadas.

I-é a esto ó que temos d-ir: a que a Patria Galega se libere e s-orgaice. Dempóis virá o demais.

tural Galega, que se lle debe a unha feliz conxunción do patriotismo galego das autoridades do "Centro Orensano" coa Irmandade Galega; e como a mesma ficou enaltecida coa presidencia do esgrevio Castelao, de quen dixo que, no intre aital, era o home cume da galeguidade, que n-ista longa noite da Galiza era o faro que ilumina a roita que ten de percorrer o pobo galego hastra o seu amanecer, que era o home que leva no seu corazón total-as tristuras da Patria Galega e no seu espírito a lumieira da fé nos outos destiños da Galiza. Logo dixo que, con ista xeira de galeguidade, se quería lembrar a gran data da hestoria da Galiza: o 28 de Xunio do 1936, na cal, c-un millón de votos, o pobo galego procrumou aos catro ventos a súa rexa vontade de autodeterminazón e de liberdade. Terminiou escusándose de facer a presentazón do conferenciante por coidala innecesaria, xa que dixo, Blanco Amor é unha outa cifra na tabla de valores das literaturas galega e castelán da hora presente e que, pol-o consequinte, alcóntrase fora ou por enriba do ritual das presentacións.

A presenza de Blanco Amor na tribúa, foi saudada por longos aprausos. Comenzou facendo unha afevoada reiterazón do seu galeguismo espiritual i-eispresando as razóns eos dereitos da Galiza a reconquerir a súa personalidade hestórica; pra entrar co ela a facer parte no conxunto hespañol sobór da base d-unha República Federal. Logo pasou a desenrolar o tema da súa conferencia: "Sobor da máis remota lírica d-Occidente. Estética dos conzoeiros galegos".

Blanco Amor, coa elocuencia eo belido linguaxe n-il característico, ditou unha lección de outa categoría. Ante os numerosos ouvintes —que estiveron gozosamente pendentes da súa verba a tod-o longo da súa disertazón—, fixo revivir o brillante e glorioso período do medioevo galego no que, os seus-canzoiros, deron nacemento a poesía lírica na Iberia, moito denantes de que, nas demais linguas da península, flore-cera isa modalidade poética.

No desexo de ofrecer aos nosos lectores un axeitado e ampro resumen da maxistral conferencia de Blanco Amor, deixamos a tarefa pra próxima edición d-A NOSA TERRA.

En moitos treitos de conferencia e ao final, o público que enchía compretamente o espacioso salón, fixo ouxeto a Blanco Amor, de afevoadas aprausos.

Ista xeira de galeguidade tivo unha mañífica apertura: o Coro recentemente orgaizado baixo os auspicios do "Centro Orensano" e da Irmandade Galega, cantou o Hino Galego, dirixido con estraordinario brillo pol-o gran mestre Rodolfo Kubik.

Conferenza de Castelao

A segunda conferencia do ciclo orgaizado pol-a Comisión Cultural Galega do "Centro Orensano" e da Irmandade Galega, istivo a cargo do esgrevio home da galeguidade, Castelao, e realizouse o 11 de Xulio pol-a noite.

O ampro salón d-aitos do "Centro Orensano" non chegou a conter o estraordinario xentío que acodía a escoitar a verba do xefe máisimo do galeguismo, e moitos ouvintes tiveron que ficar nos pasillos e vestibulo. Ao rubir Castelao o estrado pra ocupar a tribúa, foi ouxeto por parte do público d-unha afevoada e longa salva de aprausos, mostra elocuente do especial agarimo e outo respecto que lle ten a nosa colectividade pol-os seus grandes merecementsos d-artista, de escritor e de patriota galego, pol-a súa incansante labourea de galeguidade, pol-a súa limpa conduta e pol-o moitísimo que leva sofrido no seu longo apostolado galeguista. N-ises quentes aprausos latexaba tamén a fé na liberdade da Patria Galega da que Castelao é a bandeira rexamente ergueita e inabitable.

Abriu o aito o presidente da Irmandade Galega i exdiputado pol-a provincia de Pontevedra as Cortes da Re-

pública Hespañola, Antón Alonso Rios. Empezou eispresando o sentimento dos orgaizadores do aito por haber iste coincido nos mesmos día e hora co aito similar da Federación de Sociedades Galegas no que falaba o distinto intelectual Arturo Cuadrado, tan outamente estimado por nós, e que tan aitiva labourea desenrolou na Galiza a prol do Estatuto Galego. Deixou, costanza Alonso Rios que isa fadal coincidencia produxérase sen que d-elo tiveran culpa nin a Federación nin nós. Logo adicou unhas brillantes e afevoadas verbas a Castelao a quen puxo en posesión da tribúa.

Castelao comenzo adicando un eloxio a conferencia dita por Blanco Amor dende aquela mesma tribúa uns días antes, i-eispresando que a conferencia que il iba a ofreeer sobor do tema "Fonte do noso idealismo sentimental", tiña enlazamento axeitado coa brillante lección ditada por Blanco Amor sobor dos nosos canzoiros. A seguido, o orador entrou no seu tema.

Empeza por eisplicar o parentesco étnico de Galiza cos demais cabos occidentales de Europa, manifestado no espallamento das vivendas, no afán de vivir a carón da natureza e no amor aos eidos nativos. Iste fondo primitivo e insobornable dos Fisterres acaba nos lindeiros de Galiza con Castela e márcase hestóricamente na insu-misión ao domiño sarraceno e ao influxo africán. A vellísima antipatia dos casteláns e galegos non provén d-unha rivalidade de veciños senón das diferencias étnicas que nos separan.

Eisplica longamente o influxo da cidade romana e cómo o xenio administrativo de Roma orgaizou a propiedade rústica según o tipo latino da Vila. Os donos das Vilas xa asentaba aos labregos en parcelas. Axíña a raza dos castros esplotou sistemáticamente a terra galega e comenzo o fro-locemento da agricultura. A Vila trocouse en parroquia e o castro en eirexa. E o reino suevo non produxo mudanzas radicais na vida sedentaria de Galiza, pois, en verdade, os invasores resultaron conquistados pol-os invadidos.

Detense a lembrar a invasión musulmana do século VIII para ver coma este episodio soio sirveu pra darnos unha meirande unidade, pois Galiza, a diferencia dos demais pobos de Hespaña, coñeceu superficialmente as invasións e por eso non se alterou a súa vida. N-este punto marca o erro que cometeu Compostela ao non aproveitar as enerxías do pobo pra recadar a nosa independencia política, así como aproveitou o xenio poético vulgar pra dar a lús unha cultura separada.

Estuda o característico lirismo de Galiza, frente a epopeia castelán, como derivación do ruralismo. Afínase no que di Menéndez y Pelayo, Menéndez Pidal e outros eruditos pra afirmar a nosa personalidade cultural. Rebate as teorías que pretenden disputarnos a primacía lírica de Hespaña, e toma do portugués Rodríguez Lapa os argumentos indiscutibles pra demostrar que a lírica galega non somentes é a primeira de Hespaña senón das demais arcaicas de Europa. A estrutura rural de Galiza desempeña un rol decisivo na xénese dos Cancioiros e aos galegos que renegan do lirismo compre decírlles que soio deben renegar da epopeia. O silencio de Galiza no ciclo da poesía heróica de Castela provén de que nós endexamais consideramos a poesía épica como unha forma suprema da Arte.

Eisalta o tipo de poboación galega considerando a parroquia como célula primordial até o punto de decir que cando non se conta coa parroquia non se conta con Galiza. Non comprende como as formas demográficas de Castela orixinaron o ideal asimilista do Dereito en Hespaña antramentras que os módulos galegos viven ao marxe da Lei e sometidos a un proceso de castelanización. Fala dos tan cacareados municipios casteláns —células da vida oficial de Hespaña— pra decir que o urbanismo castelán é un efecto do medo, e por eso os pobos alí están amurallados ou acurruados ao redor dos vellos castelos. No perigo en que viveu Castela, durante os longos sécu-

los da Reconquista, era natural que aquela rexión permanecera como cando nós viviamos nas citáneas. O réxime pastoril de Castela débese a que o perigo en que vivían leváboas a preferiren a riqueza móvil; e non hai dúbida de que a política castelán era unha política de ovellas contra homes e de lán contra pan. E do pastoreo contra a Agricultura chegan até os nosos días os latifundios do Centro e Sul de Hespaña en contraste coa primorosa e desventurada estrutura social de Galiza.

Compara as institucións pastoriles de Castela coa institución dos "foros" galegos, que, en principio, concedían dende os primeiros tempos de Galiza un acceso dos galegos á propiedade. Fala d-iste problema, pervertido pol-a Lei única de Hespaña, pois nin a Real Previsión de Carlos III nin o Código Civil posibilitaron a redención forzosa das terras. E os nosos labregos tiveron que amañarse coma poideron pra amingoar a escravitude dos seus eidos. Eisamina o problema dos nosos montes, calvos i-en maldita esterilidade, pra ver cómo alí está presente a política que Castela impuxo ao Estado, pois se algunha terra en Galiza merece ser eispresada, por antisocial, por inxusta, por bárbara, é a que o Estado se atribue nos nosos montes. Absurdo resulta dictar unha soia lei pra posicións contrarias; mais se a unificación fose comenente máis valería galeguizar a Castela que castelanizar a Galiza. Galiza nunca foi prédio de Reis porque dende tempos inmemoriaes estaba en poder dos seus fillos; pro Castela pertencía ao Rei porque él gañou as terras pra sí ou pra os seus varóns, e ben podemos decir que Galiza foi república antes de ser monarquía, como foi nación antes de ser Estado.

Nos oito séculos de Reconquista, remudou-se o fondo primitivo de Castela e o país, dispois de ser arrasado, retornou a virxindade dos tempos xeolóxicos; Galiza, en troques, ofrece ás olladas intelixentes unha continuidade de vida que por ser modelada en substancias eternas, parece sempre nova. En Galiza nada parece vello aínda que sexa antigo i-en Castela todo parece antigo anque sexa moderno. Así a paisaxe, tildada de "fémia" por Unamuno, ten formas redondeadas porque o tempo non pudo labrar parvadas escenográficas coa dureza do noso granito. Maxinemos unha resurrección dos mortos de fai mil anos: un galego recoñecería a súa terra e un castelán non podería recoñecela. Porque Castela sofreu mudanzas na súa caracterización física e moral e Galiza permanece intaita. Tanto é así que a mesma capital de Hespaña lle falta o carácter que necesitaba pra ser a metrópoli dos pobos hispanos, tan carregados de hestoria.

Fala do xenio caciquil de Xelmírez e da trabucada política de Compostela, pois non é xusto que Alfonso Reimún-

dez nado, educado e coroado en Compostela— fose erguido por Xelmírez ao solío da Monarquía soxusgadora mentras seu curmán, Alfonso Henriques fundaba o reino portugués sobor dun anaco de terra galega. E a pesares do orgullo que poda cabernos pol-a bravura dos nosos capitáns, é o certo que estes en nada serviron ao seu país.

A todos nos consta que o romance galego —obra de arte creada pol-o noso pobo— foi a lingua preferida pol-os decidores, trovadores e xoglares de toda Hespaña; pero, ademais, sábase que avanzaba sobor dos demais romances até verse o seu resplandor dende Catalunya e Aragón. A lingua galega sería hoxe o idioma hespañol se os avances da Reconquista non tronzarán, polo punto máis endeble, a comunicación dos idiomas estremos; o catalán e o galego. Coa Reconquista o dialecto castelán, antes insignificante, desplazou aos dialectos intermedios entre o castelán e o galego e, pol-o tanto, non se pode decir que Castela realizou a unidade senón, ao contrario, é doado decir que a desfixo, pois nin coa súa política absorbente logrou castelanizar a toda Hespaña. E hoxe Hespaña non é unha nación senón un

"A GALLEGA"

Saboree as millores EMPANADAS e COMIDAS que se fán na capital.

SERVICIO PRA BANQUETES, ROMAXES e CASAMENTOS

350 - Entre Ríos - 350

U. T. 37-3356 Bòs Aires

LEONARDO PEREIRA

ENCARGUELLE O SEU TRAXE

É BÓ XASTRE

I-É GALEGO

Cochabamba 3583

U. T. 45-5297 Buenos Aires

FABRICA DE PARAGUAS

CARTEIRAS,

VALIXAS, Etc.

Taller de Composturas

Av. San Martín 2826

U. T. 59-7628 Buenos Aires

O seu TRAXE

O seu SOMBREIRO

A sua CAMISA

A sua ROUPA INTERIOR

MERQUEOS en:

Fedco. Lacroze 4086

UNHA CASA

ELTA ENTEIRAMENTE GALEGA

CASA "ORIESAN"

ARTICULOS PARA HOMBRES

Camisas - Sombrieros

Corbatas - Bonetería - Novedades

BELGRANO 2126

Frente ó Centro Gallego

U. Telef. 47-6444

SANTA FE 3714

Sucursal

U. Telef. 71-9417

Manifesto das Mocidades Galegas

A OS MOZOS GALEGOS

conxunto de nacións entre as que Galiza brila con lús propia e con posibilidades que soio un necio pode negar.

A ilustrativa conferencia de Castela foi seguida con relixiosa atención polo público que rubricou con fortes aprausos as afirmacións básicas que fixo e que o premiou ao terminar c-unha longa e quente ovación.

Conferenza de Arturo Cuadrado

Según queda dito, na mesma noite do 11 de Xulio, o distinto escritor Arturo Cuadrado pronunciou unha brillante conferencia na Federación de Sociedades Galegas sobor do tema "O derradeiro esperpento de Valle Inclán".

Xa é ben sabida a afervoadada devoción que Cuadrado sinte polo extraordinario galego Ramón del Valle Inclán. D-elí que non fose de estrañar o acerto con que tratou a esgrevia figura de tan xenial escritor. Cuadrado istivo moi preto de Valle Inclán nos días que precederon a súa morte e ninguén coma il poido millor recoller as derradeiras inxedanzas e xenialidades de tan manífico espírito. Esta conferencia de Cuadrado é un valioso aporte pra o fondo e integral estudo biográfico que terá que facerse algún día do gran Valle Inclán, figura seña e inmorrente das letras ibéricas.

N-ise mesmo aito, Clemente Cimorra, rexo home das letras hespañolas e bó amigo da Galiza, na que viviu algún tempo, disertou sobor do suxectivo temo: "O home na manigua mental dos nosos tempos".

Os dous oradores foron ouxeto de moitas felicitacións ás que xuntamos as nosas moí sinxelas.

REXURDIMENTO

Hai un rexurdimento imperativo n-a terra de Breogán, unha alborada, que de fronte ilumina un xesto altivo i-unha mirada airada...

Hai un rexurdimento coletivo que fel concencia libertaria abala, convertida n-ista hora en fonda efervescencia promisorra que xa é inmenso lumiar de labarada...

Nin-a terra cantiga é don d-a vida coma foi sempre n-a galega fala, nin-o nome de Deus é garantía pra detel-os anxeios, n-a xornada que afogue a treicionía e vingue tanta sangue, qu-en riadas, bermellea as conxostas i-os camiños distantes e veciños, do probe chan d-a Terra asoballada...

¡Irmáns d-a Nai Galiza malferida!
¡Irmáns d-isa Galiza, desanagrada pol-a brutal ferida que a celibera raza lle dá lenta angonia, que máis firente fai a vilanía de quéns a queren condenar a escrava!

¡Irmáns!... ¡Irmáns galegos!
N-a próisima alborada, xuntémonos n-o coto onde o dólmen foi ara pra avivál-a lumiaida incandescente que fai a deslumante labarada que queimará, pra sempre, as inxusticias, que hoxe firen de morte a Terra amada...

¡Irmáns!... ¡Irmáns galegos!
¡Nosá Nai pide axuda!... ¡Hai que salvá!!

Xesús Calviño CASTRO.

TRISTEIRO COMPLEXO DE INFERIORIDADE

Unha chea de sociedades e de agrupacións da nosa coeitividade orgaizou funcións teatrales e aitos públicos para conmemorar o Día de Galicia.

A simple leitura da maioría dos programas, dá verdadeiro noxo! Non sealcontra n-eles latexo algún de conscente galegidade. Istán, en troques, acugulados de hespañoleiradas. E cando, inconscientemente, quixeron poñer algunha nota galega cairon —salvo sexa determinada esceución— en noxenta trangallada.

Conta a nosa coeitividade con elementos artísticos que saben e poden encher programas con fermosas notas galegas de outa categoría, coma ser: o conxunto teatral de Maruxa Villanueva - Varela Buxán, cantantes, gaiteiros, parellas de bailes e coros. Engádase a elo a riqueza musical galega da que tanto partido lle pode sacar calquer boa orquesta. Recórdese se non, o brillante concerto que ofreceu no Gran Rex o Centro Galego cando na súa Xunta Directiva estaba acesa unha labarada de galegidade. O mesmo aito que n-ista ocasión ofrecerá o Coro "Os rumorosos" é un dinísimo exemplo de galegidade e bó gosto.

Somentes un tristeiro complexo de inferioridade pode levar aos directivos galegos a orgaizar a conmemoración do Día de Galicia a base de "Doña Francisquita", de "Cobardías", da "Casa da Troya", ou do "Tercer beso".

SALON PRA FAMILIAS
SERVICIO DE LUNCH
BAR "PEPE ARIAS"

BELGRANO 1600 - U. T. 37-3346

SODA "CELTA"

ESPECIAL PRA FAMILIAS

Pida: U. T. 54 - 9326

Dorrego 376 Buenos Aires

Hotel - Restaurant "A AURORA"

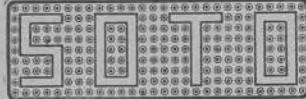
Pulpadas, Lãcoadas con grelos, Sardinas, Empanadas de raxo, bacalao, pescado, polo é outras larpeiradas.

DE **García e Barros**

COMIDA EMINENTEMENTE TIPICA
¡Veña XANTAR unha vez e volverá sempre!

Venezuela 942 - U. T. 38-5911

SASTRERIA

O XASTRE PREFERIDO POL-A COLEITIVIDADE GALEGA

Agora en SANTIAGO DEL ESTERO 1669
(A MEIA CADRA DO SEU ANTERGO DOMICILIO)

U. T. 23, Buen Orden 6725

DELLE A PREFERENZA PRA VESTIRSE

FABRICA DE CAMISAS

XOSE DAPORTA

L. Sáenz Peña 14
Bôs Aires

TERRA A NOSA

VERBAS LIMIARES:

Uns cantos mozos galegos, radicados en Bôs Aires, n-este aniversario da data histórica do 28 de xunio do 1936, que poido ser o comenzo dun abreinte de conquista de novas liberdades para Galiza, coidamos que as esenciais mellores da nosa terra siguen vivas, e a súa concencia política —en trance de espertar— temos de mantela acesa, en virtude das nosas lexítimas aspiracións coeitivas de pobo que ten unha personalidade definida marcadamente acusada.

Emporiso, desaparecidos os orgaismos de eispresión política do sentimento nacional galego, nós pretendemos recoller a labouza realizada arestora i-alecinándonos nos feitos acaecidos aspiramos a restablecer a continuidade d-ista labouza interrompida en pleno frolecer.

As leicións recibidas non poden coutar a vontade de ningún galego conscente da responsabilidade que lle incumbe. N-esta hora temos a obriga ineludible de prestar a Galiza o apoio decidido de todal-as nosas forzas.

Atoparémonos, cicais, na necesidade de rectificar procederes e tácticas i-encadrarnos noutra liña de conducta, militando en distinta ética política, pero aínda temos de sentir como nosa, exclusivamente nosa —por sintetización do noso orgullo nacional— a tarefa de reconquistar os destiños futuros da nosa terra. Velai porque eiquí, en Bôs Aires, espiña dorsal da Galiza emigrada e desterrada, erguemos os azos da nosa verba patriótica i-a emoción limpa dos nosos curazós para proclamar a constitución dun ORGAISMO GALEGO MOZO que acometerá a empresa de enfrentarse coas atuais circunstancias para afirmar dun xeito inequívoco o dereito incuestionable das liberdades de Galiza no porvir. E velai porque dende este mesmo intre, sentímonos apoiados pol-a concencia de todos los galegos —singularmente mozos— para xustificar os motivos da nosa razón de ser e de existir porque é i-eisiste Galiza como un todo integral diferenciado dentro do concerto dos demais pobos ibéricos.

MOCIDADES GALEGAS DE BÔS AIRES:

Mocidades Galegas de Bôs Aires, feitas concencia actuante, viva i-anovadora de Galiza, para diñificar a condición dos galegos elevando o seu señorío espiritual; para defender como posición minimalista a liberdade de Galiza; para eisixir respeto e conservación de todos os dereitos conquistados polo noso pobo; para pedir un posto xusto no mundo do porvir; para impedir calquer conculcación, deliberada ou inconsciente, dos nosos dereitos:

PROCLAMAMOS a creación definitiva en Bôs Aires, dun Segredariado das Mocidades Galegas, agrupamento novo, constituído por homes alleos as pequenas paixóns i-enconos persoalistas, proyectando as nosas olladas deica o resto do mundo, co curazón e o pensamento posto na nosa terra, i-até o derradeiro rancho onde se atope un galego que queira ser diño fillo da súa patria.

PROPOSITOS E GUIEIRO:

Seremos unha forza patriótica constituída nun proel coherente e disciplinado. Nascemos con paixóns sans i-arelamos organizarnos nun novo senso político-social. Do pasado recolleremos as leicións aproveitables, mais o noso pensamento parémolo nas realidades que nos ofrece o futuro.

O noso movemento nasce en Bôs Aires, pero aspira a ter repercusións na concencia de todos os galegos espallados polo mundo. Os nosos esforzos e recursos son limitados, pero a nosa esperanza i-os nosos anxeios non ademiten límites racionales. Temos un propósito indeclinable: facer patria. Facer de Galiza unha patria, a nosa patria: a patria de todol-os galegos. I-o noso guieiro é unonsel de fé inmarcesible no mañán, alen sempre-vivo do noso espírito. Encol d-iste roteiro camiñaremos de cote, **NA FRENTE UNHA ESTRELA, NOS BEIZOS UN CANTAR.**

RELACIÓS INTERDEPENDENTES:

Para lograr os nosos degoiros, relacionarémonos cos galegos de boa vontade que coincidan con nosco. Iste movemento non vai nacer illado. Dende unha latitude a outra, dende as nosas concencias e o noso curazón, abrimos as portas a todol-os que con nós queiran facer profesión de fé patriótica e de sentimentos liberais.

De Galiza para o mundo enteiro, n-unha ampla visión universalista xungámonos todol-os mozos que levamos nos nosos peitos un berro de condenación e rebeldía,alcontra dos tiranos. A Hespaña futura terá de ser un sumando das vontades e das concencias dos pobos ibéricos vivindo en armonía e xungidos por un outo ideal de intrín comun. Emporiso nas nosas relacións tamén teremos contaitos con mozos casteláns, vascos e cataláns, en quenes acouge o mesmo ideal de loita emancipadora do remedo imperial-feixista de Franco.

Galegos da Arxentina, do Uruguai, de México, Cuba e New York, galegos da América e do mundo enteiro, para vós temos un posto de loita e de responsabilidade a nosa veira.

Somos espíritos comprensivos, abertos a todol-os rumbos i-a todal-as posibilidades de superación i-avance que ademitan como fundamento mínimo a existencia dun senso patriótico e nacional galego.

MOZOS GALEGOS:

Queremos empurrar o galeguismo deica roteiros insospitados. Non nos deterán solucións descoñecidas nin imposibles aparentes. Calquera que sexa a cor do futuro, é no noso único camiño de liberdade e n-el terá de sorrirnos a victoria final. Pero os nosos sonos descansan tamén en xerarquias sólidas e normativas. Afincanse en realidades incontrovertibles; non son lirismos inconsecuentes. Tocan as realidades tanxibles do crime alevoso, do sangue dos nosos mártires e da fame que ven padecendo o noso pobo.

A nosa loita vai ser tan épica e social como literaria e política. Faremos trunfar os nosos ideais da traición, da incompreensión e do falanxismo espúrio i-alleiro: porque somos a fé na fé da nosa nación convertida polo noso pobo arestora, en sede de xusticia que lle queima os seus beizos escravos.

Somos nemigos xuramentados de Franco e de canto representa a Hespaña falanxista de hoxe, porque nega as nosas aspiracións nacionais imposibilitando a conquista de ideais basados na liberdade. Estamos co pensamento, i-estaremos na acción, a veira dos que por calisquera meo, en Hespaña ou fora de ela, loitenalcontra do franquismo.

PATRIOTAS GALEGOS:

Vinde a nós se sodes diños fillos da nosa estirpe e da nosa terra. Eiquí quedamos en trance de nacemento dispostos a loitar arreo para erguer outo o nome de Galiza; para escribiren novas páxinas de grória e para defender as xustas angueiras de melloramento dos nosos labregos, mariñeiros e traballadores.

E para enroitar o destino definitivo da noble nacionalidade galega **PEDIMOS** a todol-os galegos a súa adhesión quente i-emocionada, c-unha intención de pureza tan limpa como a solicitamos. Pedimola en nome dos mortos, dos heróis, das nosas mais que sofren e dos nosos irmáns que están na cadéa; Abominamos dos traidores solapados ou encobertos, e combatiremos en forma implacable os que queiran infiltrarse no noso movemento "camouflados" de patriotas. Aspiramos a dar unidade nacional ó pensamento galego para crear un soio senso patriótico de pensar e de actuar. Para esta labouza agardamos o voso talento e a voso sincera verba de solidariedade.

Nascemos para **EISIXIR** un posto para Galiza no mundo que vai xurdir, e pedimos o teu apoio decidido e desinteresado, galego de Galiza, galego domundo: só galego.

Que algún día, galego do máis noble acume galego, o teu nome quedará escrito nas maníficos páxinas da xigante epopeia que aínda temos de forxar para reconquistar a terra roubada.

I-entón, o noso sono balbucinte de emoción, o sono prácido de paz augusta dos precursores, e o sangue quente dos nosos mártires recentes, terá un soio significado n-este lema que faremos inmorrente:

¡¡ VIVA GALIZA CEIBE !!

I-aquel día será o noso gran día épico, de trunfo definitivo, a pôr da loita que hoxe xuramos voltar a ranudar fora de Galiza.

POL-AS MOCIDADES GALEGAS DE BÔS AIRES: MANUEL PEDREIRA, Segredario Xeral; BERNARDO SOUTO, Segredario de Orgaización; A. GONZALEZ BLANCO, Segredario de Finanzas; V. BUXAN RIVAS, Segredario de Propaganda.

¡Galicia! Nai e señora,
sempre garimosa e forte;
preto e lexos; onte, agora,
mañán... na vida e na morte!

R. Cabanillas.

A nosa terra

ANO XXVI

Bôs Aires, 25 de Xulio de 1942

Núm. 426

PRINCIPIOS DO GALEGUISMO

1. Galicia, unidade cultural.
2. Galicia, pobo autónomo.
3. Galicia, comunidade cooperativa.
4. Galicia, célula de universalidade.

¡Día da Galiza!

N-iste día de hoxe, xa consagrado com-a gran Festa Cívica do noso pobo, a Galeguidade eisalta a persoalidá hestórica da Nación Galega e proclama, unha vegada máis, os dereitos da Galiza a máis ausoluta e prena autodeterminazón, úneco vieiro pol-o cal pode acodir, con xeneroso espritu fraterno, a integrar, na compañía das demais naciós peninsulares, a gran República Federal Ibérica.

Esí dase cumprimento fidel aos sonos dos Precursores ea manda sagra dos Mártires.

A NOSA TERRA pídelles a os galegos que andan pol-o mundo eos irmáns que fican agriollados aló no chan atormentado da patria galega, que, n-iste novo 25 de Xulio, refirimen a sua fé nos outos destiños da nosa Galiza inmorrante, e manteñan acesa a esperanza de vel-a, moi asiña, alumeada pol-a LIBERDADE.

¡TERRA A NOSA!

NAI E FILLA

Punta seca por COLMEIRO

DIA DOS NOSOS MARTIRES

A Irmandade Galega, nunha felis inspiración patriótica, tomou o acordo de instituir coma Día dos Mártires Galegos a data do 19 de Agosto. Nun día coma ise do ano 1936, as forzas negras da reación nemigas da liberdade de Galicia e treidoras a República Española, fusilaron ao mártir máisimo da Patria Galega: Alexandre Bóveda, segredario do Partido Galeguista.

Ningunha data mais axeitada que isa, pra nela lembrar e honrar a os milleiros de galegos que foron fusilados pol-o soio "delito" de querer a Autonomía de Galicia e de ser leiales

a República Española. Isa data, Día dos Mártires Galegos, ficará consagrada na ialma do pobo galego como xusta eisaltación dos que deron o seu sangue e a súa vida pol-a nosa sagra Terra e ficará como eterna maldizón pra os treidores a Galicia e pra os que decretaron i-executaron as mortes d-ises milleiros de irmáns nosos.

A NOSA TERRA, adicará un número ao Día dos Mártires, e o "Centro Orensano", propónse, en xesto patrióticamente galego, conmemorar e-un gran aito o aniversario do fusilamento do gregorioso ourensán Alexandre Bóveda.

¡Gloria aos nosos Mártires Galegos!

CLAUDIO FERNANDEZ

AGENCIA CENTRAL "DODGE"

AUTOMOVILES
Y CAMIONES

660 - MORENO - 680
U. T. 33-6484 y 7444

752 - VICTORIA - 760
U. T. 34 Defensa 7823

Os camiños da vieira

Todo-los camiños ruben
pol-as costas das vieiras
por arriba e por abaixo,
todos van pra Compostela.
A. Z. G.

(Do libro de cantares galegos "Herbal Florido").

Os nobres pelegrinos que a Compostela ían pol-ronsel guiados do mundo sideiral, no tempo das concéncas outros ronseles vían de fonda humanidade e arelas do inmortal... N-os múltiples camiños que aquéles recorrian na gran pelegrinaxe a Roma oucidental, as luces de irmandade máis lus resprandecían cando do ceo as outras brillaban no cumial.

Pra que Sant-Iago fose de singular maneira lembrado, en testemuña do xeneroso que é, o símbolo adoitaron da fisterrán vieira, a filla do Ara Solis, qu-está do Atlán ó pé: —"Se todo-los camiños pra Roma van á vieira —decían os de votos de Santo Xacobé—, os de Xacobuslandia terán sinxel guieira na retellada cuncha: ¡as topas d-unha fé!"

Entón vurdéu o reino da xacobea insiña, fidel representanza dos agros e do mar: d-aquéles, tén os sucos; d-aquéste, a mansa ondía n-as mardes rubidoras que o cumio van bicar. E n-os bordóns e báculos, na capa e na escraviña, n-as arrufadas proas das dornañas, e no altar, a vieira semellaba a mística pombiña n-un voio milagreiro as azas despregar.

Mais fóronse entullando, cegándose os sendeiros que ó Pórtico atraguían xesucristiana grei: A Meca da homildade enchéuse de taboeiros, enonde os Arbués campan, os Xudas i-os Muléi, os que a Xesús cuspiron, os milites traicioeiros... ¡todo-los detraidores da curialesca lei que en ves da noble insiña dos composteláns vieiros deixan vender diamantes na crus de Cristo-Rei!...

O povo que noutrora colonizou a Irlanda, que a Portugal e a Hespaña a doce lingua der, vése hoxe na cadea máis crúa e miseranda que a do máis criminoso e máis protervo ser... ¡un novo Prometeo cuio sofír se agranda, pro liberdade agoira n-un craro estrelecer, xa límpol-os camiños da vieira veneranda co-as luces xacobeadas d-un roxo amañecer!...

Segue resprandecendo a Estrada de Sant-Iago, que ó mundo d-oucidente e a-on povo encamiñou, ó povo que, humilde, só tivo como pago un oprobento xugo que ó par d-un boi levou; e cando —xa reberte, sin vel-o mal presago—, —"¡Rexurde, Galiceibe!"—, ó vento o berro dóu... ¡tan soio vío mortes... bagullas... fame... estrago... e as noites máis lucentes cal negra noite ollóu!...

Camiños da Vieira, galáxicos camiños que nos alumás hoxe n-outra irmandade a fé, ós fillos de Galiza trocádelles os destiños: ós feros cristialobos, ó vil, ó que non cre... ¡que a TERRA asoballada, xa ceibe de asesíños, ha de s-erguer puxante cal foi —¡hoxe non é!—; e todos, pol-os mares e terras, pelegrinos, o noso amor levemos da COMPOSTELA ó pé!...

ANTON ZAPATA GARCIA

GALEGO:

Non abonda que a tua Terra
sexa fermosa; é perciso tamén
que sexa libre!

DEIXALOS QUE BERREN.

Cumpren co seu triste destiño
de ser traidores a Terra. Nós
comprimos co noso.

CASA DURAN

SOMBREIROS
CAMISAS
BONETERIA

30 - Gral. Bosch - 30
AVELLANEDA (PIÑEIRO)

CASTELAO A ROSARIO

Invitado pol-a coeividade galega de Rosario saíu pra aquela cibdade o gran persoeiro da galeguidade, Alfonso R. Castelao.

A "Casa de Galicia" de Rosario orgaizou un gran acto pra festexar o Día de Galicia, acto no cal pronunciará Castelao un discurso de eisaltación patriótica galega.

Os Callos e durezas dos Pés
elimínanse con "CORNEINA" dos
Laboratorios ORSINI NICOLA

2520 - Alsina - 2522

U. T. 47-8359 Bôs Aires

CONSULTORIOS DENTALES "TEO"

LIBERTAD 1248 - U. T. 41-2633

Donde concurre el 90% de la colectividad española, por sus precios económicos y la responsabilidad de los trabajos que ejecuta, garantizados por sus 25 años de existencia.

CONSULTAS de 9 a 12 y de 14 a 21 hs. - Sábados: de 9 a 12, por los doctores: HILARIO SANCHEZ, FRANCISCO APARICIO, JULIO CALANDRA y JUAN VELAZQUEZ